

ONDERZOEK ALI HUSSEIN HASSAN

“Justitie heeft in het onderzoek naar de onopgeloste moord op Marianne Vaatstra een verkeerde verdachte opgepakt en daarmee de mogelijke dader laten lopen”, stelt actualiteitenprogramma EenVandaag in maart 2010. Dat is niet de eerste keer dat bij het publiek twijfel rijst over de arrestatie van Ali Hussein Hassan. Rechercheurs van de Friese politie hebben daarom alle feiten over zijn aanhouding nog eens uitvoerig tegen het licht gehouden. Een blik in het politiedossier.

In dit rapport lijkt het OM een antwoord te willen geven op slechts één van de vele hiaten in haar onderzoeken uit 1999 en later. Al deze hiaten worden hier teruggebracht tot de meest simpele daarvan: “was het nu wel of niet een lange of een korte Ali?”.

Op grond van alle artikelen en de door ons geïnterviewde getuigen zullen wij proberen om deze vraag en zelfs meer te beantwoorden en de feiten van het OM te ontcrachten. Vanwege het overzicht hebben we dit rapport gehandhaafd en onze opmerkingen er tussen geplaatst. Belangrijk daarbij is vooral dat de kranten er al in 1999 bol van hebben gestaan dat de verdachten pas in of na het weekend van de moord waren verdwenen en dat het groepje rond Feik Mustafa al van vanaf het begin verdacht was. En dat het voor betrokkenen boven elke twijfel verheven is dat ook Ali Hoessein Hassan deel uitmaakte van datzelfde groepje:

Woensdag 5 mei 1999. Nieuwsblad van het Noorden
Veenklooster. De afgelopen vrijdagnacht vermoorde Marianne uit Zwaagwesteinde is enkele weken geleden bedreigd in discotheek Ringo in Veenklooster, het etablissement dat zij kort voor haar dood nog bezocht. Bij de politie zijn verklaringen afgelegd door mensen die zeggen dat de scholiere enkele weken geleden in die discotheek een woordenwisseling heeft gehad met een jongen. Marianne moest van hem zwijgen. Terwijl de jongen haar dit vertelde, maakte hij bedreigende gebaren. “Je houdt je mond”, werd haar toegeworpen waarbij het gebaar ‘van iemand de keel doorsnijden’ werd gemaakt.

Het is aantoonbaar dat Feik direct op 3 mei 1999 uit het AZC Kollummerland is verwijderd, nog vóór dat er op die dag aangifte tegen hem was gedaan wegens verkrachting. Het is eveneens aantoonbaar dat Ali Hassan verdween op de ochtend van 1 mei 1999. Uit de artikelen van dat jaar wordt ook duidelijk dat Feik in de loop van de zomer een ‘substituut’ kreeg in de persoon van een Afghaan, Mohammed Akbari, die al weken voor de moord uit Kollum was vertrokken. Ali Hassan werd - en wordt nog steeds - vervangen door een persoon met dezelfde naam die in Turkije is aangehouden.

Niet één, maar twee verkeerde verdachten zijn in Istanbul aangehouden. Al in september 1999 heeft officier van justitie, mr. Severein, aan de ouders van Marianne aangegeven dat de verdwenen Irakees die later in Turkije werd aangehouden niet meer verdacht werd omdat hij tijdens de moord in Haarlem vertoefde. Desondanks had het opsporingsteam al een man met diezelfde naam op 28 augustus 1999 in Istanbul aan laten houden. Dit bleek dus de eerste verkeerde verdachte, die op vingersporen zou zijn uitgesloten. Pas op 9 oktober 1999 is de tweede - verkeerde - verdachte, Ali H. Hassan ook in Istanbul aangehouden.

Maaïke Terpstra, de moeder van Marianne, schreef in haar dagboek: *“In september 1999 vraag ik naar de toen verdachte Ali Hassan. Ze antwoorden mij, dat hij de dader niet kon*

wezen, want hij was in het weekend van Koninginnedag in het westen van het land geweest. Dat was nagetrokken door de recherche en dat klopte”.

Daarnaast heeft zij tegenover ons het volgende verklaard: *“Wij moesten toen des tijds weer bij het OM in Leeuwarden komen en toen wij daar kwamen vertelde Severein ons het volgende. ‘Ik kan jullie vertellen dat er via interpol een internationaal aanhoudingsbevel is uitgegaan tegen de 26 jarige Irakees. De hoofdverdachte heeft een klein gedrongen postuur’. Ook vertelde hij ons dat dit geen westerse moord was. Een paar weken later was Michiel Severein vervangen door Ten Cate”.*

De verkeerde Ali H. Hassan werd dus op 9 oktober 1999 in Turkije aangehouden onder druk van de publieke opinie terwijl al duidelijk was dat hij op het tijdstip van de moord niet in Kollum was:

<http://www.archiefleeuwardercourant.nl/vw/article.do?id=LC-20010623-41008&vw=org&lm=vaatstra%2C28%2Cmei%2CCoenema%2Cverdwen%2Casielzoeker%2CDVHN%2CBCH%2CBNH%2CBRU%2CDAM%2CDRC%2CEMS%2CFEA%2CFRC%2CFRI%2CGBS%2CGZB%2CHAH%2CHEC%2CHOH%2CHSK%2CHWB%2CJCH%2CKHN%2CKLA%2CKSK%2CKVF%2CKVH%2CMCK%2CMDW%2CMFH%2CMOH%2CNDC%2CNOF%2CNOK%2CNOL%2CNPD%2CNVHN%2CNVP%2CPEK%2CROJ%2CSBO%2CSNB%2CSSN%2CSSP%2CTAC%2CVVE%2CWEZ%2CWKL%2CWKW%2CZFH%2CZOH%2CLC>

In een uitzending van Omrop Fryslân, te zien bij EenVandaag, verklaart OvJ mr. Roelof de Graaf nog eens hetzelfde, rechtstreeks voor de camera:

<http://www.youtube.com/watch?v=jW4mVEBgK1k>

(vanaf 04.57 minuten). Sterker nog, De Graaf beweerde zelfs dat het de media en daarna het publiek waren die Ali H. Hassan tot verdachte en daarna tot dader zouden hebben gemaakt. Ook minister Benk Korthals stuurde in 2001 een brief aan de Tweede Kamer waarin hij meldde dat deze Ali zich in Haarlem bevond tijdens Koninginnedag en daarna naar Turkije vertrok:

http://www.europa-nu.nl/9353000/1/j4nvgs5kjj27kof_j9vvikqpopit8zm/vi3aju2811zz/f=/kst54169.pdf

De minister nam echter afstand van de documentaire door in zijn brief te melden dat: *“Gegeven de vele publiciteit die over dit onderzoek heeft plaatsgevonden zonder dat politie en OM daarin aan het woord kwamen, werd besloten op dit verzoek in te gaan. De documentaire is op 24 juni jl. uitgezonden. Een fragment van het deel van de documentaire waarin de gewraakte uitspraken van mr. De Graaf voorkomen, is in de week voordien zonder vooroverleg eerst in de nieuwsrubriek van Omrop Fryslan, Hjoed (Fries voor: Vandaag), en vervolgens in diverse journaals en actualiteitenrubrieken uitgezonden”.*

Nadat mr. Roelof de Graaf door de minister was teruggefloten reageerde Omrop Fryslân met het commentaar dat alle betrokkenen wel degelijk voorinzage hadden gehad in deze documentaire zodat allen ook akkoord waren gegaan met de gewraakte uitspraken:

HOOFDOFFICIER GAF FIAT DOCUMENTAIRE VAATSTRA

WOENSDAG 27 JUNI 2001

De hoofdofficier van justitie in Leeuwarden was op de hoogte van de uitspraken van officier van justitie R. de Graaf in de documentaire over de zaak Marianne Vaatstra en heeft

daartegen geen bezwaar gemaakt. De persofficier had bij de voorvertoning evenmin problemen met de nu omstreden uitspraken. Dat is de reactie van Hoofdredacteur P. Gaanderse van Omrop Fryslan op de brief die minister Korthals over de zaak naar de Tweede Kamer stuurde. In de documentaire zei De Graaf dat de Irakees die twee jaar geleden in deze zaak werd aangehouden, alleen werd opgepakt onder druk van de publieke opinie. Korthals liet in zijn brief weten dat er wel gegronde verdenkingen tegen de man bestond en dat De Graaf zijn uitlatingen betreurt (meer bij ANP via 1230).

1999. Marianne Vaatstra (16) uit Zwaagwesteinde wordt in 1999 verkracht en vermoord. Haar vrienden en familie vinden haar zaterdagochtend 1 mei in een weiland tussen Veenklooster en Buitenpost. De recherche start een onderzoek. Twee beveiligers die in de nacht van 30 april op 1 mei 1999 aan het werk zijn in het naburige asielzoekerscentrum De Poelpleats, zien dat vlak voor middernacht een groepje asielzoekers het terrein verlaat. Een paar uur later verschijnen de mannen weer. ***Ali Hussein Hassan is er niet bij, herinneren de beveiligers zich de volgende dag. Ali verschijnt ook de volgende dagen niet. Dat is voor het onderzoeksteam aanleiding om hem op te sporen.*** Op 9 oktober 1999 arresteert de Turkse politie in opdracht van de Friese officier van justitie de dan 26-jarige Ali Hussein Hassan. Uit een dna-test blijkt dat zijn genetisch materiaal niet overeenkomt met dat van Mariannes moordenaar. Maar is deze aangehouden Ali wel de verdachte die de recherche zoekt? In 1999, 2003 en 2010 duiken keer op keer berichten op die vermelden dat politie en justitie de verkeerde persoon zouden hebben gearresteerd en de verdachte van de moord op Marianne dus hebben laten lopen.

Dit lijkt sterk op ‘journalistieke vrijheid’ van het OM. Immers, zij hebben maandenlang de vragen en opmerkingen van de ouders en van betrokkenen (w.o. de beveiligers van het AZC) genegeerd om op het AZC naar de verdachten te zoeken. Nog op 28 mei 1999 stelde Harry Oenema van de recherche met klem dat de verdwenen asielzoekers niets met de moord van doen hadden terwijl toen toch al vanaf 12 mei duidelijk was dat beiden niet meer hadden gestempeld bij de vreemdelingendienst. Voorts hadden alle betrokkenen al gereageerd op hun afwezigheid op 1 mei 1999, waaronder bij het voetbalteam. En pas op 9 juli zou een tip van een asielzoeker hen op het spoor van Ali en Feik hebben gezet.

Belangrijk is dat Nettie Groeneveld en de opeenvolgende ministers later hebben verklaard dat er geen sprake was van de uitzetting van welke asielzoeker dan ook. Aan ons is door diverse getuigen gemeld dat dit wel degelijk is gebeurd. Ali H. Hassan in het weekend van de moord en Feik Mustafa op maandag 3 mei 1999. (Voormalig) medewerkers worden door het OM slechts geciteerd als het om een foto van Ali H. Hassan gaat maar andere verklaringen zijn nimmer op papier opgenomen.

2011. Bijna twaalf jaar na de moord op Marianne Vaatstra zetten politie- en justitiemedewerkers zich nog altijd in om de dader op te sporen en de waarheid te achterhalen. Ook ieder verhaal over Ali is de afgelopen maanden opnieuw tegen het licht gehouden. Want wat is waar? Een beschrijving van de twijfels over de aanhouding van de juiste Ali en de resultaten van het onderzoek daarnaar. **Conclusie: Er zijn geen aanwijzingen die er op duiden dat in 1999 de verkeerde Ali is aangehouden.**

Wij wagen deze conclusie dus met klem te weerspreken op grond van tal van artikelen en verklaringen. En vooral ook op grond van de resultaten van juist dit rapport.

Hoe Ali klein en dik werd

Het is Koninginnedag en feest in Kollum. Tussen half twaalf en twaalf uur 's nachts verlaat een groepje asielzoekers het terrein van azc De Poelpleats. De mannen gaan stappen in het dorp. Tegen vier uur 's nachts komen de asielzoekers terug. Alleen Ali Hussein Hassan (26) is er niet bij, herinneren de twee bewakers zich de volgende dag. Hij is vertrokken. Als de beveiligers de volgende dag weer op hun werk verschijnen, horen zij dat Marianne Vaatstra (16) uit Zwaagwesteinde die nacht nog geen 2 kilometer verderop in een weiland is verkracht en vermoord. Van collega's die dagdienst hebben, vernemen zij ook dat Ali Hussein Hassan die dag nog niet is gezien. Het personeel meldt dit bij de leiding van het asielzoekerscentrum. „Gelet op het tijdstip van verdwijnen. In deze nacht werd immers Marianne Vaatstra vermoord”, vertelt een van de beveiligers. Na een uitzending van Opsporing Verzocht belt hij in juni 1999 de Friese recherche. „Op een zeker moment had ik de indruk dat onze informatie niet bij de politie kwam. Ik besloot toen dit voorval zelf te melden bij het onderzoeksteam”, verklaart de bewaker op dinsdag 6 juli 1999. Dat is voor de politie aanleiding om Ali Hussein Hassan op te sporen.

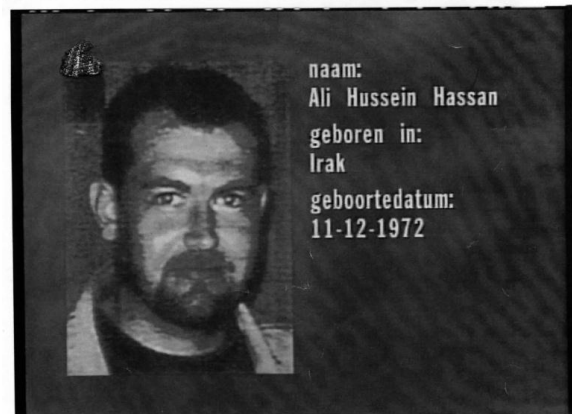
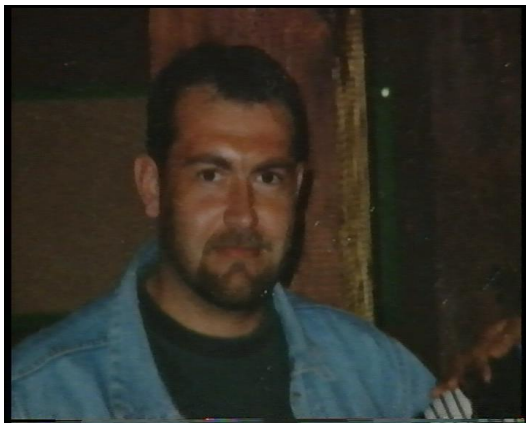
Uit deze melding van de beveiligers komt naar voren dat zijn eerdere verklaring en die van zijn collega's en vrijwilligers vlak na de moord totaal genegeerd waren. Maar ook dat er in 1999 9 weken nodig waren om vast te stellen dat Ali H. Hassan de hoofdverdachte was terwijl alle betrokkenen dat al in een zeer vroeg stadium hadden gemeld en hij vanaf dag één verdween.

Luidruchtig

Rechercheurs horen verschillende asielzoekers en laten hen twee foto's zien: de opsporingsfoto (pasfoto) van Ali Hussein Hassan en een groepsfoto waar hij ook op staat. In ieder geval acht van de gehoorde asielzoekers herkennen de man die op de foto's staat als Ali Hussein Hassan. „Hij is ongeveer 30 jaar oud en weegt ongeveer 90 kilo. Hassan is een vrij lange vent van 1.80-1.90 meter. Hij draagt veelal een T-shirt, een spijkerbroek en een zwart leren jack met tailleband”, beschrijft een beveiligers die Ali van de foto herkent. Volgens zijn collega draagt de gezochte asielzoeker halfhoge schoenen van bruin leer. Ali heeft problemen met zijn hart. Hij meldt zich in 1998 en 1999 voor onderzoek bij het ziekenhuis in Dokkum. Een aantal asielzoekers en personeelsleden omschrijven hem als een drukke, luidruchtige, vriendelijke maar ook af en toe vervelende man. Sinds november 1998 verblijft de Irakese Koerd in het asielzoekerscentrum te Kollum. Ali wordt ook wel Turkman genoemd: hij is afkomstig uit de omgeving van de Noord-Irakese stad Kirkuk, waar veel Turkmene wonen. In het asielzoekerscentrum werpt Ali zich op als 'aanvoerder' van de jongere Turkmene. Ook gaat hij om met Feik Mostafa (15) en zijn vader. Feik is in het onderzoek naar de moord op Marianne voor de politie al gauw een interessant persoon. Getuigen verklaren over een ruzie die hij en Marianne in februari 1999 hebben in de Ringobar in Veenklooster. Hij maakt volgens andere discotheekbezoekers een beweging naar Marianne alsof hij een keel doorsnijdt. Een vriendin van Marianne vertelt de politie twee dagen na de moord dat zij Feik op Koninginnedag in Kollum heeft zien lopen, samen met drie of vier andere asielzoekers. Een van hen kent zij niet. Zij omschrijft deze man als iemand van ongeveer 25 jaar, met een bierbuikje, getinte huid, een wit baseball petje op, wit T-shirt, zwarte zonnebril en korter dan 1.75 meter. Feik wordt op 19 mei 1999 verhoord en staat wangslim af om zijn dna te vergelijken met de sporen van de moordenaar. Dat komt niet overeen. Hij kan zich niet herinneren met wie hij precies op Koninginnedag in Kollum was. De officier van justitie laat in de zomer van 1999 een internationaal opsporing- en aanhoudingsverzoek uitgaan om Ali Hussein Hassan te arresteren. Hij merkt Ali aan als verdachte omdat de Koerd én in de nacht van de moord verdwenen zou zijn én omdat hij bevriend is met Feik, die Marianne eerder bedreigde.

Uit de persoonsbeschrijving van bovengenoemde medewerkers: *een drukke, luidruchtige, vriendelijke maar af en toe vervelende man*, valt al op dat zij een totaal andere persoon beschrijven dan de betrokkenen in de uitzending van EenVandaag. Zij beschrijven hem allen juist als een zeer teruggetrokken en zwijgzame man.

Er is ook geen sprake van dat er een pasfoto zou zijn gebruikt. Op 30 augustus kwam SBS 6 met de foto van Ali H. Hassan als hoofdverdachte in de zaak. De foto was genomen op een feestje waarbij Ali het jasje had geleend van een ander. Hieronder staan de kleur- en zwartwit versie. O.a. aan het zwarte vierkantje links achter zijn hoofd is duidelijk te zien dat het om twee dezelfde foto's gaat en zeker niet om een pasfoto. Bij de tweede, de opsporingsfoto, is te zien dat deze op het standaardformaat van een pasfoto is "bijgeknipt". De recherche had tot dat moment, 30 augustus 1999 dus GEEN foto van Ali Hassan!

verdachten zaak Marianne Vaatstra Hassan verdachten zaak Marianne Vaatstra Hassan First Pub: T3 31.8.1999
Additional Pub: T5 14.10.1999 T6 22.10.1999 T6 28.10.1999Biography: Ali Hussein hassan Marianne Vaatstra
Biography/Company: biografie moorden City/Country: Leeuwarden nederland

Headline:
Object: 01095907.jpg dader2
Byline: sbs6
Byline Title:
Date Created: 30-8-1999
Credit: sbs6
Source: De Telegraaf zmodem
Category:
Supplemental Cat.:

Ook uit het onderschrift op deze foto wordt duidelijk dat het kiekje van een feestje is gebruikt voor de internationale opsporing. Merk vooral op dat er ook geen lengte van Ali Hassan is opgenomen in de internationale signalering. Zelfs aan de publicatiedata is te zien dat hij pas vanaf 31 augustus 1999 voor het eerst was gesignaleerd. Zelfs creatiedatum staat op 30 augustus. Dat betekent dat justitie niet in het bezit was van een dossier, laat staan van een pasfoto en dus afhankelijk was van een foto van SBS 6. Wij vragen ons dus af hoe justitie al foto's van Ali kon tonen aan andere asielzoekers als zij die op dat moment zelf niet eens in bezit had.

woensdag 11 augustus 1999

Telegraaf

Asielzoekerscentrum pas maand na moord Marianne op korrel

door Bart Olmer

LEEWARDEN, woensdag

Het rechercheteam dat de lustmoord op de Friese Marianne Vaatstra (16) onderzoekt, heeft pas vier weken na de moord asielcentrum de Poelpleats in Kollum bij het buurtonderzoek betrokken.

Dat heeft plaatsvervangend hoofdofficier mr. M. Severein gistermiddag desgevraagd tegenover deze krant verklaard.

Vader en moeder Vaatstra, Mariannes hartsvriendin Aafie Kloosterman (17) uit Twijzelerheide en andere betrokkenen drongen direct op onderzoek op het terrein van het asielcentrum aan. „Ik zei het meteen tegen de rechercheurs”, aldus Aafie.

Justitie erkent dat de twee gezochte Iraakse asielzoekers, onder wie de 26-jarige hoofdverdachte, hooguit drie dagen na de moord met stille trom uit het asielcentrum zijn vertrokken.

Protocol

Volgens mr. Severein is beslist geen fout gemaakt in het onderzoek, dat nu bijna vier maanden duurt. Hij stelt dat er volgens het protocol is gewerkt. De recherche „had geen enkele aanleiding” om direct naar het asielcentrum te gaan. „We zijn begonnen met een kleine cirkel rondom de plaats van het delict en uiteindelijk kwamen we in Kollum uit.”

Aafies moeder Sjoukje Kloosterman veronderstelt dat de politie, uit vrees vluchtelingen te stigmatiseren, het asielcentrum bewust lange tijd heeft gemeden. „Als het een

camping was geweest, was het direct omsingeld.”

Justitie ontkent dit ten stelligste. „Die suggestie werp ik v er van me. Ook in dat geval hadden we het protocol gevolgd”, stelt mr. Severein. Een maand geleden kreeg justitie belastende aanwijzingen tegen de hoofdverdachte.

Via Interpol is een internationaal aanhoudingsbevel tegen de 26-jarige Iraakees uitgevaardigd in alle vijftien lidstaten van de Europese Unie en de landen rond de Middellandse Zee. De hoofdverdachte heeft een klein, gedrongen postuur. De tweede Iraakees wordt als getuige gezocht.

Marianne logeerde vrijwel elk weekeinde bij de familie Kloosterman, omdat ze het „gezellig vond in ons grote gezin”, aldus moeder Kloosterman. „Ik mis haar verschrikkelijk. Het was zo ’n goedlachse meid.”

Mariannes vriendenclub kwam gisteravond, op de dag dat Marianne zeventien jaar zou zijn geworden, bijeen om steun bij elkaar te zoeken. Onder hen waren Aafie en haar vriend Hans, die Mariannes lichaam in een weiland in Veenklooster vonden.

Aafie bezocht gisteren Mariannes graf en ging bij de ouders Vaatstra langs. „Ik heb respect voor hen dat ze zich zo sterk houden”, zegt zij.

En nog v ordat deze foto op 31 augustus 1999 was vrijgegeven door SBS 6 had Bart Olmer van De Telegraaf rond 11 augustus een interview met dhr. mr. M. Severein waarin het signalement van Ali H. Hassan werd genoemd: “De hoofdverdachte heeft een klein, gedrongen postuur”.

De opmerking daaronder is wellicht zelfs nog opmerkelijker: “De tweede Iraakees wordt als getuige gezocht”. In de archieven van De Krant van Toen zijn geen meldingen te vinden van een Afghaanse getuige, laat staan verdachte totdat SBS de beide foto’s toonde. Tot die tijd werd er slechts van twee Iraakezen gesproken, ook door Michiel Severein van het OM Leeuwarden.

Over de heimelijke vervanging van Feik Mustafa door Mohammed Akbari, daarna, hebben wij reeds geschreven. Omdat de korte, kleine Ali H. Hassan plotseling in verband kon worden gebracht met Feik Mustafa die blijkbaar in Nederland wilde blijven, werd een Afghaan opgevoerd die ongeveer op hem leek. Deze persoon was echter al weken, zo niet maanden voor de moord al vertrokken uit het AZC in Kollum. Uiteindelijk heeft hij zich ook vrijwillig gemeld bij de Londense politie omdat niet snapte waarom hij werd gezocht. Er zijn door het OM ook nooit nadere mededelingen gedaan over gesprekken die met hem zijn gevoerd zodat hij zich ook niet kan verweren.

Mohammed werd, gevoed door Justitie, door de media gezien als de vriend van Ali, hij zou betrokken zijn geweest bij de bedreiging van Marianne in de Ringo en zelfs is hij door Justitie tot tweemaal toe als verdachte aangehouden. Vele bewoners uit de omgeving, waaronder de ouders van Marianne, zagen Mohammed dan ook ten onrechte aan voor Feik Mustafa.

Wellicht ten overvloede wordt hieronder een notitie getoond van rechercheur Wiltje Bakker die per abuis was achtergebleven op het kantoor van de beveiliging van het AZC. Hier staan de beschrijvingen van de beide asielzoekers zoals blijkbaar in mei 1999 door Wiltje Bakker is genoteerd. De beschrijvingen zouden volgens de betrokken beveiligers slaan op de twee onafscheidelijke vrienden Feik Mustafa en Ali H. Hassan. Vooral de lengte van ‘jongen 2’ valt op omdat hij niet bij de trappers van zijn fiets kon.

Ook de beschrijving van zijn blauwe trainingspak, in combinatie met een gevonden bebloed, blauw trainingsjack dat bij het zwembad “t Paradyske” door de badmeester bij de politie is aangeleverd, wijst op dezelfde persoon.

Wiltje Bakker

058-88088

Tessa Veenhouster en A.Z.C.

jongen 1

- 25-35 jaar oud.
- Skerp sportief figuur.
- 180 lang.
- getint zoals Turk of Arabier
- donkerbruine leren jas + blauwe spijkerbroek
- hoort donkere hoorn.
- gel in hoorn - achterovergehaand.
- droeg altijd zonnebril.
- Sportieve fiets - crossfiets
kleur zwart.
gele oranje
vlammetjes
op frame

jongen 2.

- 1.60 lang.
- gezet postuur
- ook getint
- grote brede neus
- diep liggende ogen.
- trainingsjack
- trainingsbroek

Opvallend = hij had een te grote fiets
hij kon amper rij de trappers

Noorwegen

Terwijl het researcheteam bezig is de verblijfplaats van Ali Hussein Hassan te achterhalen, komt ook het verhaal van Gerrit Veldman uit IJmuiden bij de politie binnen. Veldman zit in verband met een drugszaak in de zomer van 1999 gedetineerd in een Noorse gevangenis, als hij daar een Iraakse man ontmoet. Deze Iraakees spreekt Engels en een paar woorden Nederlands. Hij blijkt ook in Nederland te zijn geweest, vertelt Veldman. Als de Iraakees merkt dat zijn medegevangene een Nederlander is, gedraagt de man zich terughoudender, ervaart Veldman. Wanneer hij ziet dat de korte, pafferige man in zijn agenda adressen uit Kollum heeft staan, krijgt Veldman „zomaar het idee” dat deze medegegetineerde wel eens

iets met de moord op Marianne Vaatstra te maken kan hebben. Kan de medege-detineerde van Veldman misschien de Ali zijn die zij zoeken, vragen de rechercheurs zich af? Via Interpol in Oslo wordt een en ander helder. De asielzoeker is sinds 1998 in Noorwegen. Hij zou daar eerder meisjes hebben lastig gevallen en met een mes mensen hebben bedreigd. Op 19 mei 1999 is hij veroordeeld tot vier maanden gevangenisstraf - en vier maanden voorwaardelijk - voor mishandeling, bedreiging en vernieling. Op 2 augustus 1999 komt hij vrij op voorwaarde dat hij zich dagelijks bij de politie meldt. Dat doet hij trouw, aldus de Noorse autoriteiten. Dat deed hij ook eerder in het asielzoekerscentrum van Lyngdal, kan de directeur aantonen. „Hij was iedere dag op het centrum, ook van 30 april op 1 mei 1999”. Op 16 augustus 1999 laten de Noorse autoriteiten weten dat de man die naast Veldman in de cel zat, niet Ali Hussein Hassan is maar iemand anders. De Ali die verdween uit het Kollummer asielzoekerscentrum is niet in Noorwegen.

Veldman had niet *“zomaar het idee”* dat de man naast hem in de cel iets met de moord te maken had maar las geregeld De Telegraaf. Hij combineerde de komst naar Noorwegen, de adressen uit Kollumerland en de teruggetrokken houding van die Ali met de moord. Veldman had toen nog niet de beschikking over een (opsporings)foto van Ali.

Bovenstaande staat ook in schril contrast met een telefoontje van Veldman naar Dominique Weesie van De Telegraaf die al in augustus 1999 aan hem meldde dat de “Noorse Ali” al op grond van zijn DNA was uitgesloten. Weesie kon die informatie in augustus 1999 uiteraard niet anders dan van justitie hebben ontvangen. Een persoon die ten tijde van de moord in Noorwegen zit kan niet als verdachte worden aangemerkt en DNA hebben afstaan. Daar komt bij dat het OM op dat moment nog niet had gemeld dat er überhaupt een Irakese asielzoeker was aangehouden. Dat kon Weesie toch ook niet verzonnen hebben? Maar sterker, in dit rapport (verderop) suggereert het OM Leeuwarden dat zij reeds op instigatie van Weesie al in augustus 1999 contact zouden hebben gezocht met de Noorse autoriteiten zonder de bron, Veldman, daarvan in kennis te stellen of zelfs maar vragen aan hem te hebben laten stellen. Werkte Weesie dan eigenlijk voor het OM, voor De Telegraaf of voor beiden?

Omdat het zeer onwaarschijnlijk is dat justitie over een dossier of foto's beschikte van Ali H. Hassan, is het verwonderlijk dat er in augustus 1999 over hem wel informatie is ingewonnen in Noorwegen en niet bij Veldman die hem nota bene kende. En omdat het OM het dossier in deze zaak nooit heeft vrijgegeven is ook dit door ons niet meer te controleren.

Ook Jolanda van der Graaf van De Telegraaf zou in augustus 2009 via een correspondent uit Scandinavië hebben vernomen dat de in Noorwegen aanwezige Ali een perfecte match was met de hoofdverdachte, Ali H. Hassan. Zij had zelfs een foto gestuurd. Dit werd meegedeeld aan mevr. F. en aan Veldman. Dat zou het toeval dan nog groter maken. Maar ook zij meldde, desgevraagd, later dat deze persoon ten tijde van de moord al in Noorwegen zat. Veldman is thuis bezocht door leden van het coldcase-team en weigerde bij herhaling een andere foto aan te wijzen dan de opsporingsfoto van de hoofdverdachte. Er is van hem ook geen verklaring bij proces-verbaal afgenomen. Wij hebben dit gesprek echter op tape opgenomen.

O.a. vertelde één van de rechercheurs in het gesprek met Veldman *“dat het team in 1999 ernstig was tegengewerkt in Istanbul en zelfs bedreigd was”*. Door deze bedreigende situatie was men er achteraf zelfs niet zeker van of het team wel het “goeie” DNA van Ali H. Hassan had meegekregen. Uiteindelijk heeft het nieuwe team in 2003 de vingerafdrukken van Ali nog eens op laten sturen uit Turkije (zie verder). Dus het was volgens mr. De Graaf niet alleen de

verkeerde Ali maar hij kreeg ook nog twijfels over de medewerking van de Turkse politie en het wangslijm van Ali. Om vervolgens genoeg te nemen met opgestuurde vingerafdrukken.

Dit rapport meldt vreemd genoeg een ander belangrijk voorval ook al niet dat wel degelijk door het OM is onderzocht. Mevr. R. van Z. heeft in 2010 gemeld dat zij in mei 1999 boven diezelfde hoofdverdachte in huis woonde in Leeuwarden. Op 1 mei, rond 08.30 uur, liep zij Ali met bebloede kleding en een mes tegen het lijf die haar vertelde: "Zij hadden haar de keel verder door moeten snijden". Wie? "Marianne Vaatstra". Mevr. Van Z. is slechts éénmaal gehoord en ook zij wees de opsporingsfoto van de hoofdverdachte aan. Van haar is, opnieuw, geen verklaring bij proces-verbaal opgenomen. Maar ook dit gesprek is door ons op de band vastgelegd.

Sterker, de leden van het coldcase-team hadden reeds contact gehad met de toenmalige verhuurder en beweerden tegenover Van Z. en tegen Veldman dat zij in mei 1999 helemaal niet op dat adres woonde. Mevr. Van Z. kon dat echter schriftelijk bewijzen en daarna is zij niet meer gehoord. Zowel Veldman als mevr. Van Z. wezen de opsporingsfoto aan die door iedereen als de Kollumse Ali gezien werd, met een klein en gedrongen postuur. En beiden spreken over een klein zwart adressenboekje met adressen uit de omgeving Kollum. De heer Anton H. uit Noorwegen bevestigt het verhaal van Veldman over de Irakees en zijn lengte maar hij was niet zeker over de opsporingsfoto omdat hij hem slechts oppervlakkig kende.

Deze verhuurder van de Kleine Kerkstraat 17 vertelde in een later interview met ons dat er wel degelijk een Ali kon hebben gewoond op dat adres in Leeuwarden en dat het pand onder strenge observatie stond van het zgn. DOT-team (drugsopsporing) van de politie. Er woonde tot 5 mei 1999 zelfs tijdelijk een ex-rechercheur in dat pand. Ook dit interview staat op tape en daarmee kleven er al zeer grote twijfels aan het volgende onderwerp omdat de Ali uit Kollum al onder verdenking stond nog vóór de moord was gepleegd. Het vertrek van de ex-rechercheur op 5 mei 1999 van dat adres kan dan ook opnieuw niet als een toeval worden gezien en de (tijdelijke) verblijfplaats van Ali H. Hassan tot precies die 1^e mei 1999 was dus bij de politie bekend.

Turkije

Waar is hij dan wel? Op 28 augustus 1999 houdt de Turkse politie op verzoek van de Friese officier van justitie in Istanbul een man aan. Hij heeft dezelfde naam als de gezochte Ali Hussein Hassan, maar uit onder meer een vergelijking van vingerafdrukken blijkt het toch iemand anders te zijn, constateert het rechercheteam. Het onderzoek gaat verder.

In een extra uitzending van SBS6 verschijnt maandag 30 augustus 1999 voor het eerst de pasfoto van „de Irakese asielzoeker, die wordt verdacht van de moord op Marianne Vaatstra: de 26-jarige Ali Hussein Hassan”. Ook de vriendin van Marianne ziet de opsporingsfoto. Vier maanden na de moord denkt zij dat het gezicht van Ali Hussein Hassan - die langer dan 1.80 meter is - van dezelfde persoon is die zij op Koninginnedag zag: de mollige, korte man met het bierbuikje en de getinte huidskleur die met zijn petje en zonnebril op samen met Feik door Kollum liep. Maar was Ali tijdens Koninginnedag eigenlijk wel in Friesland? Een getuige vertelt de politie in oktober 1999 een ander verhaal dan dat van de beveiligers en de bewoners van het Kollumer asielzoekerscentrum. Deze getuige, een Irakese asielzoeker die in Haarlem woont, herkent Ali Hussein Hassan op 1 oktober 1999 van de foto die weer op televisie vertoond wordt. Diezelfde week vertelt hij de Friese politie zijn verhaal. Eind april 1999 krijgt deze getuige een telefoontje van Ali. Het gaat niet zo goed met hem, in verband met zijn hartklachten. Bovendien verveelt Ali zich. Hij wil graag langskomen in Haarlem. Ali is welkom. Hij arriveert op donderdag 29 april 1999 op het station in Haarlem. Een treinreiziger

die zich identificeert als Ali Hussein Hassan is volgens een brief van de NS diezelfde donderdag zonder geldig kaartje betrapt in de trein tussen Den Helder en Haarlem. Een dag later, op Koninginnedag was Ali nog in Haarlem, herinnert de getuige zich een paar maanden later. „Wij zijn samen op de vrijmarkt geweest”. Op zondag of maandag, dus na de moord op Marianne, vertrekt Ali weer met een strippenkaart en 50 gulden op zak die hij van de getuige krijgt. Ali vertelt hem nog dat hij naar zijn familie in Turkije wil.

Uit bovenstaande wordt nadrukkelijke duidelijk dat er van de op 28 augustus 1999 in Turkije aangehouden persoon, met dezelfde naam, nog geen opsporingsfoto beschikbaar was. Laat staan dat bijvoorbeeld lengte, kenmerken of vingerafdrukken waren vermeld. Immers, het lijkt ondenkbaar dat een heel team naar Istanbul zou zijn afgereisd om pas daar de identificatie te uit te voeren. Er werd dus slechts gerechercheerd op een naam. (Dat zou ook in Nederland een probleem worden als alle personen met de naam De Vries zouden worden bezocht).

Zoals hiervoor reeds was aangegeven beschikte het team pas op 31 augustus 1999 over het kiekje van Ali H. Hassan dat door SBS 6 was vrijgegeven die vervolgens op de ‘politietex’ werd geplaatst nadat het kiekje op pasfotoformaat was bijgeknipt. Hieruit kan de conclusie worden getrokken dat er dus geen pasfoto en geen dossier van de verdwenen Ali H. Hassan meer in Kollum aanwezig was. Temeer ook omdat in dit rapport de lengte van Ali wordt geschat op “langer dan 1,80 m”. Uit betrouwbare bron hebben wij vernomen dat er altijd dossiers van asielzoekers aanwezig zijn bij het COA, het AZC en bij de gemeentelijke administratie zoals in Kollum, waarin alle persoonskenmerken worden vermeld.

Het openbaar ministerie wil ons dus zonder dossier, zonder pasfoto, zonder persoonlijke kenmerken en zelfs in de wetenschap dat hij ten tijde van de moord in Haarlem was, in dit rapport bewijzen dat Ali H. Hassan wel degelijk de juiste persoon was. De getoonde Ali H. Hassan in Turkije beweert zelf ook al dat hij niet in Kollum was ten tijde van de moord. En mr. Severein heeft al in augustus 1999 tegen zowel Bart Olmer van De Telegraaf als tegen de ouders van Marianne beweerd dat het toch echt om een korte, gedrongen persoon ging. En dat deze Turkse Ali H. Hassan al niet meer verdacht was voordat het team naar Turkije vertrok.

De vriendin van Marianne heeft ook al nadrukkelijk en bij herhaling aangegeven dat de man die zij in Kollum was tegengekomen, dezelfde man was die haar op de opsporingsfoto werd getoond. Dit wordt nog eens bevestigd door tal van andere getuigen die nauw betrokken waren bij deze persoon en vriend van Feik: *“de mollige, korte man met het bierbuikje en de getinte huidskleur die met zijn petje en zonnebril op samen met Feik door Kollum liep”*. Wanneer men vervolgens, en desondanks, toch op zoek gaat naar de verkeerde persoon Ali dan hebben alle “uitsluitingen” daarna uiteraard geen enkele waarde meer. Want als van willekeurige personen met bijvoorbeeld de naam De Vries, DNA of vingerafdrukken zouden worden afgenomen, zal uiteindelijk altijd blijken dat zij niet bij de moord en de verkrachting van Marianne betrokken waren. Zo ook in onderstaande:

Trouwerij

Dezelfde getuige tipt de politie in oktober na wat telefoontjes met familie en kennissen in Turkije over de verblijfplaats van Ali. De broer van Ali trouwt zaterdag 9 oktober 1999 in Istanbul. Daar houdt de Turkse politie de gezochte verdachte aan. Zijn vingerafdrukken die de Turkse politie op 10 oktober 1999 afneemt, komen overeen met de afdrukken die de Vreemdelingendienst heeft vastgelegd toen Ali Hussein Hassan 22 september 1998 Nederland binnenkwam. De officier van justitie en enkele rechercheurs reizen af naar Turkije. De officier herkent Ali als de man die op de opsporingsfoto staat. In het bijzijn van de

Nederlandse opsporingsambtenaren staat Ali Hussein Hassan wangsljim af. Uit een test blijkt dat zijn dna niet overeenkomt met dat van de moordenaar van Marianne. Ali vertelt de officier van justitie dat hij in het asielzoekerscentrum van Kollum had gewoond en ook laat hij weten dat hij eind april in Haarlem was. Daarna is hij vertrokken naar zijn familie in Turkije. Na de arrestatie zoekt een verslaggever van SBS6 Ali Hussein Hassan op in Turkije. Netjes geschoren en zonder het baardje dat Ali op de opsporingsfoto nog had, vraagt hij zich voor de camera af aan wie hij de verdenking te danken heeft. Hij draagt bruine leren, halfhoge schoenen, zoals een getuige eerder vertelde. Ali zegt dat hij hartklachten heeft, wat ook blijkt uit zijn medische dossier. Na de uitzending ontstaat verwarring over de identiteit van Ali. Zo verklaart de vriendin van Marianne dat de man op de eerder getoonde pasfoto beslist niet dezelfde persoon is als degene die in de uitzending geïnterviewd wordt. Zij heeft de korte, mollige man in haar hoofd die zij op Koninginnedag met Feik door Kollum zag lopen. Of de man met de zonnebril en het petje op Ali heette, weet de getuige niet. „Ik kende die persoon helemaal niet”.

De opmerking: “In het bijzijn van de Nederlandse opsporingsambtenaren staat Ali Hussein Hassan wangsljim af” wordt weersproken door het gesprek tussen het coldcase-team en Gerrit Veldman. Want daarin was nog sprake van twijfels over het “goeie” DNA van Ali H. Hassan. Het wattenstaafje was immers wèl of niet van Ali, tenzij het team daar niet bij aanwezig was geweest waardoor de twijfels werden gevoed en later opnieuw vingerafdrukken nodig waren.

Duidelijk is ook dat het team in Turkije slechts de beschikking had over de beschrijving van bruine leren, halfhoge schoenen, gemeld door een aantal van de medewerkers die aantoonbaar niet naar waarheid hebben verklaard. En dus opnieuw niet over een uitgebreid dossier waarin alle persoonskenmerken van Ali beschreven waren. Het feit dat Ali nu geschoren was moet het beeld blijkbaar bevestigen dat hij wat afwijkt van de daadwerkelijke opsporingsfoto. Het is nu niet moeilijk meer om vast te stellen dat het OM opnieuw naar de “lange” Ali toe redeneert, zo ook hieronder waarbij die vingerafdrukken nog eens worden opgevraagd:

Twijfels

Het rechercheteam dat in 2003 aan de zaak werkt, stelt naar aanleiding van de bij het publiek gerezen twijfels opnieuw een onderzoek in naar de identiteit van Ali. De vingerafdrukken van de in oktober 1999 aangehouden man komen volgens de Turkse rechercheurs overeen met die uit het asiëldossier van Ali Hussein Hassan. Bij de afname in Turkije was geen Nederlandse politiemedewerker aanwezig. Om helemaal zeker van de zaak te zijn, doet het openbaar ministerie in 2003 alsnog een rechtshulpverzoek. Justitie haalt (??) de in 1999 afgenomen vingerafdrukken vanuit Turkije naar Nederland om ze nog eens te vergelijken met de vingerafdrukken uit het systeem van de Vreemdelingendienst. Ze komen inderdaad overeen. Ook schakelt de Friese politie het Nederlands Forensisch Instituut in. De onderzoekers vergelijken de televisiebeelden van oktober 1999 met de opsporingsfoto's van Ali Hussein Hassan die de recherche in augustus 1999 (??) naar buiten heeft gebracht. De vergelijking laat onder meer gedetailleerde overeenkomsten zien in een plooitje tussen de wenkbrauwen en een licht vlekje links op de kin. De onderzoekers van het NFI komen tot de volgende wetenschappelijk verwoorde conclusie: De bevindingen geven zeer veel steun aan de hypothese dat de persoon op de televisiebeelden dezelfde is als de man op de opsporingsfoto's die het rechercheteam gebruikte. De resultaten geven geen steun aan de hypothese dat het verschillende personen zijn, aldus de conclusie van het NFI. Minder wetenschappelijk gezegd: de man op de getoonde opsporingsfoto is hoogstwaarschijnlijk dezelfde persoon als de man uit de uitzending van SBS6 in oktober 1999. De vriendin van Marianne moet zich wel

vergissen en sinds 1999 het hoofd van de verdachte abusievelijk op een verkeerd persoon hebben ‘geplakt’. Ali Hassan Hussein, die langer en slanker is, ondergaat zo een gedaanteverwisseling en wordt voor steeds meer mensen klein en dik.

Hier lijkt de verklaring tegenover Veldman van het coldcase-team sterk af te wijken van dit rapport: *“dat het team in 1999 ernstig was tegengewerkt in Istanbul en zelfs bedreigd was”*. *Door deze bedreigende situatie was men er achteraf zelfs niet zeker van of het team wel het “goeie” DNA van Ali H. Hassan had meegekregen*”. Volgens het coldcase-team ging het dus niet om ‘vergeten’ vingerafdrukken maar om, via het opsturen van nieuwe vingerafdrukken, nog eens vast te stellen of men met de juiste Ali van doen had.

Nog afgezien van het feit dat inmiddels al was vastgesteld dat de verkeerde Ali H. Hassan in Istanbul was aangehouden, is het minst genomen ondenkbaar dat er in oktober 1999 door het team zelfs vergeten was om ook de vingerafdrukken van deze persoon mee terug te nemen. Daarmee werd er slechts gecontroleerd op de verdenking (via DNA) maar niet op de persoon zelf. En daarmee werd de “De Vries” in Turkije dus uitgesloten, niet die persoon uit Kollum. Het kan evenmin zo zijn dat het team er slechts van uitging dat de donor van het sperma ook automatisch de moordenaar moest zijn.

Opmerkelijk is dat het Nederlands Forensisch Instituut jaren later is ingeschakeld om een ‘opsporingsfoto’ van Ali Hassan te vergelijken met de televisiebeelden uit 1999. Zonder de lengte en andere persoonlijk kenmerken te kennen van de man op de opsporingsfoto kan dit nimmer als een bevestiging worden gezien. Temeer omdat tientallen andere getuigen al beweren dat het wel degelijk twee verschillende personen zijn, inclusief zichzelf.

EenVandaag

Dat is hij in ieder geval ook voor de geïnterviewden in EenVandaag. De moord op Marianne is onderwerp in drie uitzendingen van het actualiteitenprogramma op vrijdag 5 maart, zaterdag 6 maart en maandag 8 maart 2010. Ene Rob zegt namens vier beveiligers dat de in oktober 1999 door SBS6 op televisie getoonde Ali Hussein Hassan niet de Ali was die de beveiligers van het azc destijds bedoelden. „Dit is niet de Hassan Hussein die wij kennen”, zegt hij gekleed in beveiligersuniform, met onherkenbaar gemaakt gezicht en verdraaide stem. De gezochte Ali, die volgens ‘Rob’ kleiner en dikker is, heeft de politie volgens hem laten lopen.

Voordat wij verder gaan willen wij eerst graag reageren op deze flagrante aantijgingen tegen mensen die slechts de waarheid willen verklaren en dat veelal ook reeds tegenover justitie hebben gedaan. Een aantal getuigen heeft aangegeven dat zij, soms om meerdere redenen, liefst anoniem wilden optreden in de uitzending, indachtig het lot van vele klokkenluiders zoals Fred Spijkers, Ad Bos, Paul van Buitenen en velen met hen. Het OM weet uiteraard precies hoe het met hen is afgelopen. En omdat het OM en zelfs onze nieuwe Staatssecretaris van Justitie Fred Teeven, en op ons dringende verzoek, geen enkele garantie hebben willen geven op hun immuniteit is deze anonimiteit niet meer dan te respecteren. Eén van de getuigen meldde ons niet in een caravan te willen eindigen zoals Ad Bos..

Het gaat dus niet aan om mensen die zich niet willen laten zien in een TV-uitzending van EenVandaag te behandelen als onbetrouwbaar. Bovendien wordt ons gemeld dat hun behandeling door het coldcase-team verre van vriendelijk was geweest en dat er geen proces-verbaal werd opgenomen als hun verhaal niet ‘strookte’ met dat van dat team.

Overigens was Rob niet gekleed in beveiligersuniform, hij heeft zich gewoon onder eigen naam aan het onderzoeksteam voorgesteld en heeft ook langdurig met hen gesproken.

In de uitzendingen van EenVandaag komen enkele stellingen naar voren:

- Ali Hussein Hassan is op Koninginnedag gezien in Kollum.
- Ali Hussein Hassan is klein en dik.
- Ali Hussein Hassan was betrokken bij de bedreiging van Marianne in de Ringobar, een paar weken voor haar dood.
- Ali Hussein Hassan was de kleine, gedrongen man die in 1999 naast Veldman in de cel zat in Noorwegen

Wie is deze anonieme Rob? En wie zijn de andere beveiligers namens wie hij zegt te spreken? Wat zijn de andere bronnen van EenVandaag? Wat beweren zij en is die informatie juist? Om te kijken of de uitspraken uit de actualiteitenrubriek kunnen kloppen, voert de Friese politie in 2010 opnieuw onderzoek uit. Allereerst zoekt zij in het uitgebreide (digitale) archief van het moordonderzoek. Ook benaderen de rechercheurs opnieuw alle mensen die in 1999 een verklaring hebben afgelegd over het vertrek van Ali Hussein Hassan uit Kollum. Verder spreken ze opnieuw met personen die in 1999 een verklaring aflegden over de bedreiging van Marianne in de Ringobar. De rechercheurs praten bovendien met de mensen die geïnterviewd óf kennelijk geciteerd zijn door EenVandaag. Daarnaast is via het Internationaal Rechtshulp Centrum contact gelegd met de Noorse autoriteiten om opnieuw informatie in te winnen over de medegedetineerde van getuige Veldman.

Hier is duidelijk dat het OM een aangepaste versie heeft van de onderzoeksrapporten uit de eerste periode na de moord. Verschillende getuigen hebben ons gemeld dat hun verklaring niet interessant was en/of niet werd vastgelegd bij proces-verbaal. Wanneer deze verklaringen dan niet meer te vinden zijn kon het OM hen ook niet meer bereiken voor nader verhoor. Het beste bewijs van een transparant en oprecht onderzoek door het coldcase-team is wanneer aan alle betrokkenen, die door hen zouden zijn gehoord, een getekend proces-verbaal van dat gesprek wordt overlegd. Ons bereiken berichten dat de getuigen dat PV niet te zien krijgen, ook al verzoeken zij daarom. Als er al een proces-verbaal van hen was opgenomen.

Beveiligers

Na de uitzending van EenVandaag zoeken politiemensen contact met de anonieme beveiligers 'Rob'. Hij komt samen met twee anderen naar het politiebureau. De mannen weigeren afzonderlijk van elkaar een verklaring af te leggen. Vier uur lang praten de rechercheurs met het drietal. 'Rob', de man die op televisie onherkenbaar in beeld is gebracht, heeft zelf nooit als beveiligers van het asielzoekerscentrum in Kollum gewerkt maar zegt dat hij Ali kent van het voetballen. De twee anderen werkten in 1999 wel als bewaker bij het asielzoekerscentrum. **De mannen spraken niet eerder met de politie, blijkt uit het dossier. Zij zeggen dat zij zich wel hebben gemeld maar dat zij niet serieus genomen werden.** Op verzoek van twee vrouwen uit Noordoost-Friesland, die zich op eigen initiatief met de zaak bezighouden, heeft het drietal hun medewerking aan de uitzending van EenVandaag verleend. De rechercheurs laten hen, dan zitten de mannen afzonderlijk van elkaar, foto's zien van asielzoekers en een plattegrond van het asielzoekerscentrum. Alle drie de getuigen herkennen Ali Hussein Hassan van de groepsfoto die zij te zien krijgen. Op de andere foto's herkennen zij hem juist niet. Een van hen markeert een verkeerde caravan als woning van Ali Hussein Hassan. In de betreffende caravan Nood 1 woonde in 1999 een kleinere, steviger asielzoeker die deels dezelfde achternaam heeft als die van de gezochte Ali. Deze man is in 1999 opgeroepen voor een dna-test waaruit blijkt dat zijn genetisch materiaal niet overeenkomt met de sporen van Mariannes moordenaar. Ook de twee andere personeelsleden namens wie 'Rob' zegt te

spreken, praten in april 2010 met de politie. Zij zeggen dat zij in de winter van 2010 benaderd zijn door een oud-collega maar dat zij niet wilden meewerken aan de uitzending van EenVandaag. Deze mannen gaan er - in tegenstelling tot hun collega's - vanuit dat de juiste Ali is aangehouden. Het team spreekt in 2010 daarnaast nog eens met de personeelsleden van het asielzoekerscentrum die in 1999 de vermissing van Ali Hussein Hassan hebben geconstateerd en bij de politie hebben gemeld. Zij verklaren opnieuw dat de Ali Hussein Hassan die zij in oktober 1999 op SBS6 hadden gezien, dezelfde persoon is die rond de moord op Marianne verdween uit het asielzoekerscentrum. Net als in 1999 wijzen zij Ali Hussein Hassan aan op de verschillende foto's die de politie hen voorlegt. In de uitzending wordt gezegd dat ook andere personeelsleden van het asielzoekerscentrum beweren dat de politie de verkeerde persoon heeft gearresteerd. Uit het archiefonderzoek blijkt dat in 2003 twee medewerkers van de opvang bij de politie verklaren dat de man die in 1999 bij SBS6 in beeld kwam, nooit bij hen op het asielzoekerscentrum had gewoond. Ook deze twee medewerkers krijgen in 2010 opnieuw bezoek van de politie. Zij hebben nog altijd de overtuiging dat de aangehouden man nooit op het asielzoekerscentrum heeft verbleven. De man die zij voor ogen hebben, was klein en gedrongen. De twee spreken in hun verklaringen niet over Ali Hussein Hassan maar over Ali Hassan en Hassan. Niet uitgesloten kan worden dat zij de persoon van Ali Hussein Hassan die in caravan 59 verbleef, verwisselen voor die van de bewoner van caravan Nood 1. Zijn achternaam is Hassan en wordt net als de gezochte Ali ook 'Turkman' genoemd.

De opmerkingen: *“De mannen spraken niet eerder met de politie, blijkt uit het dossier. Zij zeggen dat zij zich wel hebben gemeld maar dat zij niet serieus genomen werden”* zeggen dus meer over de verslaglegging van de recherche van mei 1999 dan over de beveiligers. En geven dus precies aan dat in 1999 niet gezocht mocht worden naar Ali H. Hassan.

Omdat de lezer door de bomen het bos inmiddels niet meer zal zien willen wij er allereerst aan herinneren dat het volgens alle getuigen gaat om de korte, gedrongen Ali H. Hassan die op het AZC bekend stond als de onafscheidelijke vriend van Feik Mustafa. Want hij was lid van het groepje rond Feik, ging overal met hem mee naar toe (ook naar het voetbalveld) en hij was betrokken bij het incident in de Ringobar. Hij is ook gesignaleerd op de middag, avond en nacht van Koninginnedag 1999 in Kollum en hij was op zaterdag 1 mei daarop plotseling verdwenen. Hij werd sindsdien, samen met Feik Mustafa, gemist op het voetbalveld en in het AZC. Feik werd al op 3 mei uitgezet uit Kollum en ook Ali verdween in datzelfde weekend via het grenshospitium Amsterdam, volgens twee andere getuigen. Daar kan ons inziens geen misverstand meer over bestaan omdat de nabestaanden, de beveiligers van het AZC, de medewerkers, de vrijwilligers en alle andere betrokkenen dit vanaf de eerste dagen na de moord ook hebben gemeld.

Dit rapport brengt verder plots een nieuwe naam in beeld van ene Hassan die ergens in een andere caravan (Nood 1) zou hebben gewoond en al in 1999 zijn DNA zou hebben afgestaan. Ten eerste is dit geen persoon met de naam Ali (want daar hebben alle getuigen het toch ècht over) en ten tweede is nergens in de artikelen in de Krant van Toen, noch op de officiële site van het OM, ooit sprake geweest van enig DNA-onderzoek of welk ander onderzoek dan ook t.a.v. willekeurig welke andere Irakese asielzoeker. Dan is het minst genomen een erg groot toeval te noemen dat juist deze asielzoeker een klein en gedrongen postuur had en ook nog Hassan heette waar de getuigen zich in zouden hebben kunnen vergist.

Maar het rapport vermeldt ook heel cryptisch het volgende: *“Alle drie de getuigen herkennen Ali Hussein Hassan van de groepsfoto die zij te zien krijgen. Op de andere foto's herkennen*

zij hem juist niet". Hier wordt weer gebruik gemaakt van enige 'journalistieke vrijheid' waardoor de waarheid geweld wordt aangedaan. Bij navraag bij deze getuigen is het op de volgende manier gegaan: De drie getuigen werden tot minstens 20 keer toe met verschillende foto's geconfronteerd waaronder die van de hen bekende Ali Hassan uit Kollum. En elke keer wanneer zij weigerden de andere persoon aan te wijzen begon het spel weer van voren af aan. Dat door hen ook de opsporingsfoto is aangewezen is logisch omdat dit om het 'uitgeknipte' kiekje ging. Dat meldt dit rapport namelijk weer niet..

Kollum

Via de voice-over krijgt de kijker van EenVandaag te horen dat Ali Hussein Hassan volgens de vriendin van Marianne op Koninginnedag gezien is in Kollum. De politie zoekt in 2010 ook haar op. De vriendin van Marianne vertelt dat zij drie keer is benaderd om mee te werken aan de actualiteitenrubriek en dit ook drie keer heeft geweigerd. „Ik zou graag willen dat er wat rust kwam. Ik probeer telkens de moord op Marianne een plek te geven”. Zij herkent enkele citaten die het programma in beeld brengt wel als haar eigen opmerkingen. „Ik heb gezegd wat ik in het verleden ook heb gezegd en daar blijf ik dus bij”. Mariannes vriendin zegt opnieuw dat de man op de pasfoto (de opsporingsfoto van Ali Hussein Hassan) dezelfde persoon is als de man die zij op Koninginnedag in het centrum van Kollum zag: een getinte, kleine, gedrongen man met een bierbuikje, een petje op zijn hoofd en een zonnebril op.

Politie, Justitie en het OM geven in bovenstaande nadrukkelijk aan wat de enorme impact moet zijn geweest voor de nabestaanden en de betrokkenen. Ieder voor zich heeft vanaf dag één zijn of haar medewerking gegeven aan het onderzoek in de gerechtvaardigde verwachting dat zij minstens serieus zouden worden genomen. Aan het grote aantal klachten dat ons al bereikten, w.o. die van de ouders en naasten van Marianne, is ons duidelijk geworden dat alle betrokkenen hun vertrouwen in justitie inmiddels volledig hebben verloren. En dat daarmee ook het onderlinge vertrouwen een deuk opgelopen heeft is vanzelfsprekend, gezien de harde uitspraken die tegenover hen persoonlijk - en over hen - door de justitiemedewerkers zijn gebezigd. Zelfs nog op maandag 31 januari jl. waarbij geen 'pottenkijkers' welkom waren.

Er was geen enkele reden om ook maar te twijfelen aan de verklaringen van de vriendin van Marianne of aan die van anderen uit 1999 en later. Desondanks worden zij er al zo'n 12 jaar bij grote regelmaat mee geconfronteerd omdat het "team" nieuwe twijfels wil wegnemen die er niet zijn en ook nooit zijn geweest. Daar heeft de agressieve houding van het "team" en de "begeleiding" door het OM een veel te grote negatieve stempel op gedrukt. Alleen al daarom verdienen de betrokkenen een welgemeend excuus van het OM en geen nieuwe verhoren om weer opnieuw twijfels te zaaien of te moeten aanhoren.

Ringobar

Ook stelt de politie Mariannes vriendin opnieuw vragen over de bedreiging in de Ringobar in Veenklooster. Een paar maanden voor haar dood heeft Marianne bij de garderobe van de discotheek een woordenwisseling met twee asielzoekers, zien drie getuigen. Die verklaren dat beide asielzoekers minimaal 1.80 meter lang waren. Mariannes vriendin verklaart in 2010 net als in 1999 dat de man die zij op Koninginnedag bij Feik zag, die bewuste avond niet in de Ringobar was. Volgens het onderzoek van EenVandaag was Ali Hussein Hassan daar juist wel bij. Hoe kan dat? Ook uitsmijter Bertus van de Ringobar doet zijn verhaal in de uitzending van EenVandaag. In 1999 verklaart hij bij de politie nog dat hij geen signalement van de dreigende asielzoekers kan geven omdat hij niet heeft gezien wat er is gebeurd. Hij heeft alleen anderen over het voorval horen praten, staat in het proces-verbaal uit 1999.

Tijdens de uitzending van EenVandaag in 2010 weet Bertus meer. Hij weet zich elf jaar na het incident te herinneren dat de asielzoekers die Marianne in de Ringobar bedreigden tussen de 1.50 en 1.60 meter lang waren en een beetje pafferig. Hij heeft na het incident de twee jongens „als washandjes hangend aan de lijn” opgepakt en de discotheek uitgezet, vertelt hij de verslaggevers. Een van de ruziënde asielzoekers was Feik Mostafa. Hij vertelt de politie tijdens een verhoor in mei 1999 dat hij niet met Ali Hussein Hassan maar samen met een vriend uit Leeuwarden in de Ringobar was. Die vriend voldoet aan het signalement dat de drie getuigen de politie hebben gegeven. Feiks vriend zat tijdens de moord op Marianne achter de tralies en is uitgesloten als dader.

Opnieuw worden hier de verklaringen van getuigen ter discussie gesteld en zelfs belachelijk gemaakt terwijl deze getuigen zeer resoluut waren. De getuige die ècht aanwezig was bij de bedreiging BIJ de Ringobar is echter in 2010 niet eens gehoord. In 1999 werd hij als serieuze verdachte behandeld en hij is op zaterdag 1 mei 1999 zelfs door minimaal 6-7 rechercheurs ‘hardhandig’ gehoord. Ook hij kan nog immer een verklaring afgeven over de korte, gedrongen Ali die hij bij dat incident zelfs een klap heeft uitgedeeld. De verklaring van Feik wordt echter niet getoond. En ook Bertus krijgt er in dit rapport van langs alsof hij valse verklaringen zou hebben afgelegd:

In 1999 verklaart hij bij de politie nog dat hij geen signalement van de dreigende asielzoekers kan geven omdat hij niet heeft gezien wat er is gebeurd. Hij heeft alleen anderen over het voorval horen praten, staat in het proces-verbaal uit 1999.

In een verklaring van Bertus van de Ringo tegenover ons staat een compleet andere versie:

Op maandag 3 mei 1999 heb ik mij bij de recherche gemeld omdat ik kennis had over de zaak van Marianne. Ik vertelde hen dat ik op die bewuste avond als portier werkzaam was in discotheek Paradiso in Kollum. Marianne Vaatstra kende ik goed. Zij ging meerdere keren per maand uit in de Ringobar te Veenklooster waar ik toen regelmatig bij de deur stond. Ik sprak vrij regelmatig met Marianne, dan was ze vaak al vroeg, als eerste bij mij aan de deur. Op die bewuste avond, enkele weken voor de moord, heb ik met mijn eigen ogen gezien dat Marianne door twee mannelijke asielzoekers werd lastig gevallen. Ze stonden haar openlijk te bedreigen. Die figuren heb ik vervolgens verwijderd. Een van die twee asielzoekers maakte tegen Marianne een keeldoorsnijdend handgebaar. Dit feit heb ik ook aan mijn ondervragers gemeld.

Mijn aanbod aan de rechercheurs was om meteen naar het AZC te rijden en de mogelijke daders te identificeren. Daar gingen zij toen niet op in. Ook het aanbod om middels een fotoregister de verdachten aan te wijzen werd niet gehonoreerd. Voor mij is dat nog steeds een raadsel. Het moet voor een politieman toch heel belangrijk zijn als een tipgever twee mogelijke sleutelfiguren aan kan wijzen.

Veldman

Ook getuige Veldman die in 1999 vast zat in Noorwegen komt in de uitzending van EenVandaag aan bod. Hij heeft nog altijd het idee dat zijn medege-detineerde betrokken geweest zou kunnen zijn bij de moord op Marianne Vaatstra. De politie vraagt via het Internationaal Rechtshulp Centrum weer informatie in Oslo. De antwoorden zijn hetzelfde als in 1999: de gedrongen man die naast Veldman in de gevangenis verbleef, is niet Ali Hussein Hassan maar was een andere asielzoeker. Uit de Noorse dna-databank blijkt in 2010 bovendien dat het dna-profiel van de man niet overeenkomt met dat van de moordenaar van

Marianne. Als Veldman op 14 april 2010 de foto van zijn medegegetineerde te zien krijgt, zegt hij: „Ja, dat zou hem kunnen zijn. Maar zeker weten doe ik het niet. Het is al een lange tijd geleden”.

Wij hebben grote twijfels aan dit rapport, juist op dit onderwerp. Opname van DNA in de databank (ook in Noorwegen) is gebonden aan zeer strenge regels en vastgestelde vergrijpen. *Mishandeling, bedreiging en vernieling*, zoals hierboven van Ali wordt gemeld, behoren daar niet bij. In Nederland geldt een minimum straf van 4 jaar bij gewelds- en zedenmisdrijven. Ali zou echter zijn veroordeeld voor vier maanden en vier maanden voorwaardelijk. En dan is het ook denkbaar dat de gegevens van de Noorse Ali na 12 jaar allang zouden zijn verwijderd uit de databank. Opmerkelijk is ook al dat het coldcase-team in 2010 nog tegenover Veldman opperde dat de Noorse Ali wellicht even een ‘uitstapje’ had gemaakt naar Turkije. Wanneer zij er op dat moment al van op de hoogte waren geweest dat Ali ten tijde van de moord vast zat en al op grond van zijn DNA was uitgesloten hadden zij zich tweemaal de reis naar Veldman in IJmuiden kunnen besparen en hadden zij ook zeker het verschil in lengte gekend van de Noorse en de Turkse Ali en zijn afwijkende achternaam. In ieder geval hadden de heren van het coldcase-team geen enkele moeite hoeven doen om Veldman er alsnog van te overtuigen dat de opsporingsfoto toch ècht van de Turkse Ali was.

Maar mr. Henk Mous van het openbaar ministerie Leeuwarden maakte het in 2010 nog bonter tegenover EenVandaag. Hij meldt immers het volgende: Vraag: “Is justitie er wel eens van uitgegaan dat er wel eens twee Ali’s zouden kunnen zijn?”. Mous : “Justitie heeft zich steeds op het standpunt gesteld dat er een Ali was, waarvan gezegd werd dat ie niet teruggekeerd was op het AZC, op de avond van de moord, Ali Hassan. Daar is vervolgens een heel onderzoek op ingesteld wat uiteindelijk heeft geleid tot de aanhouding van die Ali in Turkije”. (...) “Als het zo zou zijn, en wij hebben op dit moment geen reden om daar aan te twijfelen, dat er nog een tweede Ali H. zou zijn, EN daar combineer ik mee dat er niet van de juiste Ali H. vingerafdrukken en DNA is afgenomen, dan gaan wij daarmee aan de slag”. (...) “Dat verhaal van Veldman, dat ie naast iemand zat die zou lijken op Ali H., dat hebben wij kunnen verifiëren, dat hebben wij kunnen nagaan, dat dat niet een Ali H. was en we weten wie het wel was, en we weten voor 100% zeker dat die persoon op de dag van de moord vastzat in de Noorse cel”. (...) “Ik weet niet waar hij dat op baseert (Anton H.), over welke man hij het dan heeft (op de Irakees die naast hem in de cel zat). Ja dat zou heel goed kunnen. Omdat het niet die Ali H. is en ik denk ook niet dat op de dagvaarding gestaan heeft dat ie op 5 mei het land is binnen gekomen”. (...)

Vraag: “Hebben jullie DNA van die man afgenomen?”. Mous: “Nee, maar daar is ook geen enkele aanleiding voor om daar verder op te gaan”. Voice over: “En dat is vreemd want in een uitzending van GPTV reageert het OM vijf weken geleden n.a.v. een artikel waarin verwezen wordt naar een man die naast Gerrit Veldman in een Noorse cel zat. En stelt het OM dat er van deze man wèl DNA was afgenomen”. Mous in die uitzending van GPTV: “De Ali die genoemd wordt in dat artikel en waarin verwezen wordt naar de getuige Veldman, waarin hij ook Ali noemt, DIE persoon Ali hebben wij al als verdachte uitgesloten middels DNA”.

Vraag: ”Op 23 januari van dit jaar heeft u al voor GPTV verklaard dat de Ali van getuige Veldman uitgesloten was op basis van DNA-onderzoek. Hoe kan dat dan?”. Mous: “Ja, omdat de Ali H. waar hij op doelt, is de Ali H. die uiteindelijk in Turkije is aangetroffen”. Vraag: “Maar u zegt in dat interview, de Ali H. van getuige Veldman. Dan bedoelt u dus de man die in de Noorse cel zat”. Mous: “Nee, dat bedoel ik niet maar dat bedoelt getuige Veldman. De getuige Veldman doelt, degene die naast hem in de cel zat, dat is mogelijk de

Ali H. die ik gezien heb. DIE Ali H. hebben wij middels DNA uitgesloten in Turkije”. Voice over: “Aha, dus volgens het OM is de Ali H. die justitie arresteerde in Turkije, een man van 1,90 m., dezelfde man die naast Gerrit Veldman in de Noorse cel zat met een lengte van 1,60 m. En, net hoorden we van de persofficier dat de man die bij Gerrit in de cel zat, geen Ali H. heet en een totaal andere persoon is dan de degene die ze in Turkije hebben aangehouden. Snapt u het nog?”.

http://www.eenvandaag.nl/criminaliteit/35723/justitie_verwart_verdachten_in_moordzaak_vaatstra

http://www.eenvandaag.nl/criminaliteit/35726/tunnelvisie_in_onderzoek_moord_vaatstra

Mr. Henk Mous van het OM Leeuwarden had ook hier met heel weinig woorden en grote overtuigingskracht direct al kunnen verklaren dat de Ali in Noorwegen vastzat ten tijde van de moord, een andere achternaam had en al op zijn DNA uit de Noorse databank was uitgesloten. Maar desondanks werd het een woordspelletje zonder enige inhoud. In ieder geval heeft Mous in maart 2010 tegenover EenVandaag niet gemeld, zelfs ontkend, dat er sprake was van een DNA-afname bij de Noorse Ali. Door dat nu in dit rapport ineens wèl te melden wordt zijn verhaal er niet geloofwaardiger op. En, dat mr. Mous dat wel degelijk had kunnen weten blijkt wel uit een betrouwbare bron die meldt dat hij tijdens de opnamen 8 tot 10 keer is weggeweest voor nader overleg..

Als Veldman op 14 april 2010 de foto van zijn medege-detineerde te zien krijgt, zegt hij: „Ja, dat zou hem kunnen zijn. Maar zeker weten doe ik het niet. Het is al een lange tijd geleden”. Het is minst genomen opmerkelijk dat het coldcase-team tot deze conclusie komt zonder het gesprek met Veldman bij proces-verbaal te hebben vastgelegd. Veldman verklaart tegen ons namelijk anders over de opsporingsfoto en de andere foto's die hem zijn getoond en dat is ook duidelijk geworden uit de bandopnamen van hun gesprek met hem. Maar wat het coldcase-team blijkbaar is ontgaan, is dat een herhaald onderzoek door hen (in 1999, 2009 en 2010) naar een “Noorse Ali” slechts kan betekenen dat er dan ook nooit enige overtuiging heeft bestaan bij de politie t.a.v. de “Turkse Ali”. Immers, de vraag stellen is het antwoord geven..

Ook is door hen verzuimd te informeren naar het adressenboekje van deze Ali met adressen in Kollum en omgeving waardoor duidelijk is dat de Noorse Ali wel degelijk op enig moment in het AZC Kollum moet hebben verbleven. En zelfs is verzuimd om onderzoek te doen naar een familiale relatie van Ali in Groningen waar hij in 2009 nog door een getuige mee is gezien en die door deze relatie bij herhaling is bedreigd. Waarbij deze getuige niet alleen in 1999 blijvend letsel opliep maar ook nog in 2009 en 2010 opnieuw is bedreigd. En dat nog afgezien van een door Veldman gemeld litteken op zijn arm, zoals ook door een andere getuige tegenover ons wordt gemeld.

2011. Bijna twaalf jaar na de moord op Marianne Vaatstra is opnieuw te constateren dat er geen aanwijzingen zijn die erop duiden dat in 1999 de verkeerde Ali aangehouden is.

- De Ali Hussein Hassan die na de moord op Marianne vermist werd uit het Kollumer asielzoekerscentrum, is in 1999 in Turkije gearresteerd. Zijn identiteit is meerdere keren gecontroleerd. Zijn dna komt niet overeen met dat van Mariannes moordenaar.
- Ali Hussein Hassan was niet betrokken bij de bedreiging van Marianne in de Ringobar, enkele maanden voor haar dood. De twee mannen die Marianne bedreigd hebben, zijn opgespoord. Zij zijn op verschillende manieren uitgesloten van betrokkenheid bij de moord op

Marianne, zoals ook gebeurde met enkele andere personen die voor Ali aangezien hadden kunnen worden.

- De wat gezette, kleine Iraakees die naast getuige Veldman in een Noorse gevangenis zat, is niet Ali Hussein Hassan. De identiteit van deze Iraakees is vastgesteld, zijn dna is met dat van Mariannes moordenaar vergeleken en hij valt op geen enkele andere wijze aan te merken als betrokkene.

- De man met het witte petje, bierbuikje en zonnebril die Mariannes vriendin op Koninginnedag door Kollum zag lopen en die zij vier maanden later meende te herkennen van de opsporingsfoto, was niet Ali Hussein Hassan. Het was iemand die wellicht slechts qua gezicht op hem leek. Zo werd Ali klein en dik.

Per gezichtspunt willen wij de hierboven genoemde punten ontkrachten op grond van onze eigen ervaringen, de tientallen getuigen die met ons hebben gesproken en de honderden artikelen in de krant die in de afgelopen 12 jaar zijn verschenen.

1. De Ali die in Turkije is gearresteerd, is door tientallen getuigen ontkend als de zgn. Kollumse Ali. Niet alleen was hij te lang van postuur maar ook omdat hij NIET de vriend was van Feik en de neef van een Groningse inwoner. Die vragen zijn hem nooit gesteld. Ook de officieren van justitie Severin en De Graaf moesten in 1999 en 2001 al door het stof vanwege zijn onmogelijke betrokkenheid bij de moord omdat hij op dat moment niet in Friesland maar in Haarlem was.
2. De - door het OM ingestoken - verdachte Mohammed Akbari had NIETS van doen met het groepje rond Feik Mustafa en was reeds lang voor de moord op Marianne Vaatstra vertrokken uit Kollum. Hij wordt dan ook algemeen niet gezien als een van de aanwezigen bij de bedreiging, laat staan als getuige van de moord. En, hoewel de eigenaren van de Ringobar hebben verklaard dat er op de avond van Koninginnedag 1999 geen asielzoekers aanwezig waren in de Ringobar, heeft het OM dat wel altijd geprobeerd vol te houden en Ali H. Hassan en Mohammed Akbari daar aan te verbinden. De uitsluiting van deze Turkse en Afghaanse verdachten, op grond van hun DNA, bestaat uit aantoonbare en zinloze leugens. De Ali Hassan die in Kollum bij velen bekend was, wordt echter door diverse getuigen weer wel aan Feik Mustafa gelinkt als zijn vriend en 'oppasser' die beiden betrokken waren bij de bedreiging.
3. De Noorse Ali is nimmer onderzocht op grond van zijn betrekkingen en adressen en/of zijn familie in Groningen en in het AZC Kollum (volgens dit rapport bestaat hij zelfs niet). Laat staan dat hij kan zijn uitgesloten op basis van zijn DNA. En zelfs als hij niet de dader van de verkrachting is, is dat al prematuur op basis van slechts gevonden sperma en een niet-gevonden moordwapen en/of andere sporen.
4. De kleine en dikke Ali wordt door een tiental of meer getuigen beschreven en alleen de getuigen die anders verklaarden zijn bij proces-verbaal vastgelegd. De genoemde opsporingsfoto was niet van een pasfoto uit het dossier maar van een kiekje afkomstig. Daarmee lijkt het dossier van Ali H. Hassan met opzet te zijn verduisterd wat gestaafd wordt met een bericht uit de krant van de directeur van het AZC, Nettie Groeneveld, over gestolen dossiers uit haar auto in Limburg van het AZC Kollum.

Voor de laatste twee zinnen uit dit rapport: *“Het was iemand die wellicht slechts qua gezicht op hem leek. Zo werd Ali klein en dik.”* bewijzen ons gelijk al en dat van de vele getuigen die zich in de afgelopen maanden en jaren bij ons hebben gemeld. Hiermee geeft het OM precies aan dat het gezicht op de opsporingsfoto voor discussie vatbaar was en vooral ook dat zij alle mogelijke moeite heeft gedaan om getuigen zodanig te beïnvloeden dat zij voor de ‘Turkse Ali’ zouden kiezen terwijl het *“wellicht iemand was die slechts qua gezicht op hem leek”*.

De enkele vraag doet zich, in dit rapport, voor of Ali nu wel of niet lang en smal of kort en breed van stuk was. Deze vraag speelt zich al af vanaf de eerste dagen na de moord. Daar zijn vermoedelijk honderden rechercheurs en mogelijk een duizendtal onterechte verdachten voor aangehouden en (on)vrijwillige DNA-afnamen voor gevraagd. Er zijn honderden personen gehoord in de Ringobar in Veenklooster, in de Paradiso in Kollum en in de omliggende horecagelegenheden. En toch beperkt dit rapport zich slechts tot de casus rond de lengte van Ali H. Hassan en een onduidelijk kiekje van een feestje. Zijn vrienden, kennissen en personen die beroepsmatig of vrijwillig met hem zijn omgegaan werden niet gehoord en/of genegeerd. Hiermee laadt het OM de verdenking op zich dat de “korte dikke Ali” nu juist WEL heel erg interessant voor haar is..

Het OM Leeuwarden heeft bewust de onderwerpen van de lekke banden van Spencer S. en Wietse S. - waardoor de mogelijke ontvoering uit de Voorstraat uit Kollum waarschijnlijk werd - de getuigen en medeplichtigen daarvan en andere onderwerpen niet behandeld in dit rapport terwijl juist DAT de zaak tot een goed einde zou kunnen brengen. Er is aan ons niet gevraagd om medewerking of over de melding van de twee getuigen uit het grenshospitium Amsterdam waar Ali zou zijn binnengebracht in het weekend van 1 of 2 mei 1999. Het kan dan ook geen toeval zijn dat alleen de getuigen die het verhaal van het OM onderschrijven allemaal hebben geweigerd om mee te werken aan onze interviews, waaronder het OM zelf.

Alleen al een confrontatie met de Ali's uit zowel Turkije als Noorwegen en de getuigen en betrokkenen uit 1999 zou de oplossing kunnen vormen van dit eindeloze drama. En vreemd genoeg is er door de diverse (coldcase-) teams al van alles “tegen het licht gehouden” maar de meest simpele oplossing van alle is nooit geopperd. Wat dit allemaal inmiddels heeft gekost stijgt namelijk verre uit boven de kosten van een tweetal vliegtickets..

Heeft u informatie over deze zaak? Neem dan contact op met ONS en NIET met de politie...
Telefoon 030 - 6917013 of andrevergeer@ziggo.nl